

Τα παραλειπόμενα του Πάσχα: Η συζήτηση για την συνταγματική αναγνώριση των Αυτοχθόνων Λαών της Αυστραλίας

Γράφει η Αθηνά Σταυρέλη

Αυτές τις μέρες, τις μέρες του Πάσχα, είμαι σίγουρη ότι βρεθήκατε με παρέα, φάγατε, μεθύσατε και όλοι απολαύσατε τα εδέσματα της νοικοκυράς. Βρέθηκα κι εγώ σε πασχαλινοί κύκλους και μάλιστα σε τρεις διαφορετικούς. Ελληνικούς, πολυεθνικούς και της νεότερης γενιάς. Τα θέματα συζήτησης δεν ήταν άλλα από τις επερχόμενες εκλογές στην πατρίδα και για το περίφημο Voice, «η Φωνή», που αυτές τις μέρες έχει την τιμητική του στους κοινωνικούς κύκλους της Αυστραλίας.

Για τις ελληνικές εκλογές δεν θα συζητήσω γιατί είμαι σίγουρη ότι είσατε πιο ενήμεροι από εμένα. Θα πω όμως λίγα λόγια και διάφορες απόψεις για το επίκαιρο θέμα, τη Φωνή. Όπως πολλοί ξέρουμε «η Φωνή» δεν είναι παρά ένα βήμα μπροστά. Οι πρώτοι κάτοικοι της χώρας δεν ευελπιστούν τίποτα άλλο από την αναγνώριση τους στο σύνταγμα της χώρας και στην οργάνωση επιτροπής η οποία θα αναφέρεται στα προβλήματα των αυτοχθόνων και θα βοηθάει στη λύση τους.

Όμως ας γυρίσουμε πίσω στους πασχαλινοί κύκλους. Καταρχήν πολλοί από τους συμπαροίκους μας δεν ξέρουν πολλά για το θέμα αυτό και μερικοί από αυτούς είναι τελείως αδιάφοροι. Δεν ξαφνιάστηκα. Μερικοί ζήτησαν να ενημερωθούν και είδαν σαν μετανάστες που είναι και οι ίδιοι μια θετικότητα στο θέμα. Αυτό με ευχαρίστησε πολύ. Όμως δεν έλειψαν και τα αρνητικά σχόλια. Παραθέτω κάποια από αυτά: «Ακούστε κυρία μου, όποια και αν είναι τα αποτελέσματα τίποτα δεν θα αλλάξει ή

Άραγε αναλογίστηκαν ποτέ πόσοι έχουν μείνει και πόσο η ζωή τους καλύτερεψε μέχρι τώρα; Θυμούνται άραγε πως πολέμησαν για την Αυστραλία και παρόλα αυτά δεν αναφέρονται στο Σύνταγμα;

πόσα χρήματα έχουν ξοδευτεί μέχρι τώρα και ποια είναι τα αποτελέσματα; Να πάνε να δουλέψουν και να μην περιμένουν από το κράτος», και άλλα πολλά. Αυτά τα περίμενα αλλά ποτέ δεν περίμενα τα σχόλια από τον επόμενο κύκλο και εξηγώ: «Η Αυστραλία είναι πολυεθνικό κράτος. Γιατί λοιπόν και οι Αβορίγινες να μην συμπεριληφθούν σε αυτήν την κατηγορία; Εμείς ήρθαμε εδώ και δημιουργήσαμε αυτό που σήμερα ονομάζεται Αυστραλία. Γιατί λοιπόν να εξαιρεθούν αυτοί από τους υπόλοιπους. Είμαι σίγουρος πως το δημοψήφισμα θα έχει την τύχη των άλλων που απέτυχαν».

Οι γνώμες αυτές επικυρώθηκαν από τους περισσότερους. Ας τα πάρουμε όμως όλα από την αρχή.

1) Φαίνεται πως πολλοί ξέχασαν ή θέλουν να μην θυμούνται ότι οι άνθρωποι αυτοί ήταν εδώ, ήταν η χώρα τους, η γη τους που στην μελέτησαν και την ήξεραν καλά. Ζούσαν ειρηνικά μεταξύ τους

2) Οι αυτόχθονες υπέφεραν τα πάνδεινα από τους κατακτητές μέσα στο ίδιο τους τον τόπο. Ένας μεγάλος αριθμός δολοφονήθηκε και εξαφανίστηκε.

3) Σκέφτηκαν ποτέ το τραύμα που κουβαλούν από γενιά σε γενιά και τι ρόλο έπαιξαν και παίζουν μέχρι σήμερα τα τραύματα αυτά που δεν ξεχνιούνται εύκολα;

4) Άραγε αναλογίστηκαν ποτέ πόσοι έχουν μείνει και πόσο η ζωή τους καλύτερεψε μέχρι τώρα; Θυμούνται άραγε πως πολέμησαν για την Αυστραλία και παρόλα αυτά δεν αναφέρονται στο Σύνταγμα; Όσο για τη νέα γενιά των αυτοχθόνων ας μην αγγίζουμε το θέμα αυτό

γιατί είναι λυπηρό και πολύπλοκο.

Ας πάμε όμως και στον τρίτο κύκλο, την καινούργια γενιά Αυστραλών, παιδιά μεταναστών και Αγγλοσαξόνων, στους φοιτητές. Η συζήτηση που θα αναφερθώ έγινε στο πανεπιστήμιο UTS όπου βρίσκεται και η εγγονή μου. Όπως κατάλαβα οι περισσότεροι είδαν το δημοψήφισμα ως το πιο ελπιδοφόρο πρώτο βήμα για τους πρώτους κατοίκους αυτής της χώρας. Πιστεύουν ότι πρέπει να ενημερωθούν καλύτερα δια μέσου των μαζικών μέσων. Μόνο έτσι θα μπορέσουν να πάρουν τη σωστή απόφαση και θα πιστέψουν ότι αξίζει τον κόπο να γίνει. Επίσης πρέπει να πω ότι πολλοί από αυτούς εξέφρασαν τη γνώμη πως η επιτυχία μιας τέτοιας απόφασης εξαρτάται από τη συμμετοχή όλων των κομμάτων και αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει ανταπόκριση από το κόμμα των Φιλελευθέρων. Ξέρετε γιατί; Γιατί δεν υπάρχει κατά τη γνώμη τους θετικό αποτέλεσμα χωρίς τη συμμετοχή όλων. Ο δεύτερος λόγος είναι ενώ συμφωνούν στην αναγνώριση των Αβοριγίνων είναι σκεπτικοί γιατί νομίζουν ότι οι πρώτοι κάτοικοι της χώρας θα βρεθούν ανώτεροι αυτών. Αλλά εδώ υπάρχει η εξής ερώτηση, μήπως με τον τρόπο που η αντιπολίτευση αντιμετωπίζει το θέμα θα βοηθήσει την θετική απόφαση; Ξέρω πως ο καθένας έχει το δικαίωμα της γνώμης του. Πιστεύω όμως πως ένα θετικό αποτέλεσμα (YES) είναι ένα βήμα μπροστά. Όσο μικρό και αν είναι αυτό το βήμα ίσως να γίνει η αρχή για μεγαλύτερα και πιο επιτυχημένα βήματα.

Χριστός Ανέστη σε όλους σας